15. 10. 2025

ID: 120182

Daňové řízení

Uplyne-li maximální možná délka lhůty pro placení daně (20 let) podle § 160 odst. 5 daňového řádu (a nejde-li o případ upravený v § 160 odst. 6 daňového řádu), nelze daň vybrat ani vymáhat, a to bez zřetele k tomu, zda správce daně do té doby učinil úkony, jež podle § 160 odst. 3 daňového řádu běh lhůty pro placení daně přerušují, nebo podle § 160 odst. 4 daňového řádu lhůtu pro placení daně staví. K uplynutí lhůty pro placení daně (k prekluzi přihlášené pohledávky správce daně) přihlédne při rozvrhu též konkursní soud.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 Cdo 2832/2023-2597 ze dne 28.8.2025)

Nejvyšší soud České republiky v konkursní věci úpadce BOHEMIA ART, spol. s r. o., se sídlem v P., o rozvrhu výtěžku zpeněžení majetku z konkursní podstaty, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 96 K 31/96, o dovolání konkursního věřitele Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. prosince 2022, č. j. 3 Ko 16/2021-2518, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 9. března 2020, č. j. 96 K 31/96-2307, Městský soud v Praze (dále jen „konkursní soud“) rozhodl, že každá zjištěná pohledávka zařazená do druhé třídy pohledávek bude uspokojena do 6,213 % její výše s tím, že u jednotlivých konkursních věřitelů vždy uvedl výši zjištěné pohledávky a částku určenou k uspokojení (bod I. výroku), uložil věřitelům, aby správkyni konkursní podstaty (JUDr. Jarmile Veselé) sdělili číslo účtu, na který jim má být stanovená částka poukázána, nebo oznámili, jakou jinou formou jim má být částka proplacena (bod II. výroku), a uložil správkyni konkursní podstaty tento rozvrh provést, zapsat vyplacenou částku do upraveného seznamu přihlášek a podat insolvenčnímu soudu zprávu o provedení rozvrhu (bod III. výroku).

2. K odvolání konkursního věřitele Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též jen „finanční úřad“) Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 23. prosince 2022, č. j. 3 Ko 16/2021-2518, potvrdil usnesení konkursního soudu.

3. Odvolací soud vyšel při posuzování důvodnosti podaného odvolání zejména z toho, že:
[1] Usnesením ze dne 15. dubna 1997, č. j. 96 K 31/96-207, konkursní soud prohlásil na majetek úpadce konkurs.
[2] Přihláškou pohledávek ze dne 14. května 1997, doručenou konkursnímu soudu dne 15. května 1997, přihlásil Finanční úřad pro Prahu 4 do konkursního řízení úpadce pohledávky ve výši 14.550.675,64 Kč (zjištěno 13.707.709,64 Kč) se splatností 15. dubna 1997, ve výši 23.961 Kč (zjištěno 23.961 Kč) se splatností 15. dubna 1997, ve výši 582.931.404 Kč (zjištěno 582.931.404 Kč) se splatností 19. července 1996 a ve výši 2.802.542 Kč (zjištěno 2.802.542 Kč) se splatností 15. dubna 1997.
[3] Přihláškou pohledávek ze dne 17. listopadu 1998, doručenou konkursnímu soudu dne 18. listopadu 1998, přihlásil Finanční úřad pro Prahu 4 do konkursního řízení úpadce pohledávku ve výši 140.963.413 Kč se splatností 15. dubna 1997.
[4] Přihláškou pohledávky ze dne 17. listopadu 1998, doručenou konkursnímu soudu dne 18.

listopadu 1998, přihlásil Finanční úřad pro Prahu 10 do konkursního řízení úpadce pohledávky ve výši 308.120 Kč se splatností ze dne 27. ledna 1997 a 17. října 1996.
[5] Pohledávka č. 237/A (v celkové výši 158.120 Kč) byla na přezkumném jednání uznána co do částky 88.520 Kč a popřena co do částky 69.600 Kč, další pohledávka č. 237/B (v celkové výši 150.000 Kč) pak byla zcela uznána.
[6] Celková výše zjištěných pohledávek obsažených v přihlášce evidované pod č. 60 činila 740.429.029,64 Kč a pod č. 237 (Finanční úřad pro Prahu 10) 238.520 Kč.
[7] Usnesením ze dne 15. června 2016, č. j. 96 K 31/96-1829, konkursní soud rozhodl o vstupu finančního úřadu jakožto právního nástupce věřitelů Finančního úřadu pro Prahu 4 a Finančního úřadu pro Prahu 10 „v postavení věřitele s přihláškou pohledávek pod č. 60 a 237“ do konkursního řízení úpadce.

4. Odvolací soud – odkazuje na § 30 odst. 1, § 31, § 32 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) a na (v rozhodnutí označenou) judikaturu Nejvyššího soudu, týkající se rozvrhového usnesení, konečné zprávy a zániku účastenství v konkursním řízení – nejprve předeslal, že pro výsledek odvolacího řízení bylo určující (v situaci, kdy nebylo v zásadě sporu o skutkovém základu věci) posouzení otázky, zda daňové pohledávky uvedené v přihláškách č. 60 a 237, nezařazené do rozvrhového usnesení coby neuspokojené zjištěné pohledávky náležející do druhé třídy, byly zcela nebo zčásti prekludované (zaniklé) v době vydání rozvrhového usnesení, tj. ke dni 9. března 2020.

5. K této otázce shrnul závěry, jež vyjádřil již dříve v unesení ze dne 24. března 2021, č. j. 2 Ko 21/2020-2215, a ze dne 8. dubna 2021, sp. zn. 2 Ko 17/2020 (v konkursním řízení vedeném na majetek jiného úpadce), zejména pak, že a/ konkursní soud je ex offo povinen přihlížet k případné prekluzi konkursní pohledávky; b/ dle přechodného ustanovení § 264 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, jež Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku ze dne 9. února 2012, č. j. 1 Afs 14/2012-24, uveřejněném pod číslem 2627/2012 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, platí, že promlčecí lhůta, jež započala běžet podle § 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, má po 1. lednu 2011 charakter lhůty prekluzivní (§ 160 daňového řádu).

6. Následně konstatoval, že v dané věci jde o daňové pohledávky přihlášené do konkursního řízení úpadce v roce 1997 a 1998 jako nezajištěné, ohledně nichž těmito přihláškami došlo podle § 20 odst. 8 ZKV ke stavení základní šestileté (tehdy promlčecí) lhůty k placení daně, jež počala běžet podle § 70 zákona o správě daní a poplatků a od 1. ledna 2011 (s účinností daňového řádu) nabyla charakter prekluzivní lhůty (§ 264 odst. 5 v návaznosti na § 160 daňového řádu). Jelikož nejde současně o zajištěné pohledávky, musela maximální (objektivní) prekluzivní lhůta pro placení daně skončit nejpozději uplynutím 20 let ode dne určujícího počátek této lhůty (§ 160 odst. 5 daňového řádu), jímž ve smyslu § 264 odst. 5 věty prvé za středníkem daňového řádu zůstal zachován původní počátek běhu této lhůty počítaný – podle § 70 odst. 2 věty za středníkem zákona o správě daní a poplatků – od konce roku, ve kterém se stal daňový nedoplatek splatným.

7. Jakkoli některé ze sporných (daňových) pohledávek byly splatné již v průběhu let 1996 a 1997, maximální dvacetiletá prekluzivní lhůta začala ohledně těchto pohledávek běžet až ode dne 31. prosince 1996 a 31. prosince 1997, respektive od 1. ledna 1997 a 1. ledna 1998. V době vydání rozvrhového usnesení (dne 9. března 2020), tak již uplynula.

8. Konkursní soud, jenž svůj náhled na prekluzi sporných pohledávek předeslal tím způsobem, že (před vydáním rozvrhovému usnesení) rozhodl, že se ke sporným pohledávkám finančního úřadu nepřihlíží (jeho rozhodnutí následně zrušil odvolací soud), v tomto směru sice nepostupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (konkrétně s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2009, sp. zn. 29 Cdo 3339/2007, uveřejněným pod číslem 40/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a

stanovisek), když měl otázku účastenství konkursního věřitele řešit až v rámci vydání rozvrhového usnesení, v konečném důsledku však postupoval správně, když k těmto pohledávkám s ohledem na jejich prekluzi v rozvrhu nepřihlédl, neboť by šlo o plnění bez právního důvodu.

II. Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti usnesení odvolacího soudu podal finanční úřad dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), maje za to, že napadené rozhodnutí spočívá na řešení otázky, jež nebyla doposud v judikatuře dovolacího soudu řešena. Dovolatel namítá, že usnesení odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu změnil v tom duchu, že každá zjištěná pohledávka zařazená do druhé třídy pohledávek bude uspokojena do 4,15814 % její výše, přičemž budou zohledněny také dovolatelovy pohledávky č. 60 a č. 237, případně aby rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil konkursnímu soudu k dalšímu řízení.

10. Dovolatel odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. dubna 2011, sp. zn. 29 Cdo 1063/2011, v němž Nejvyšší soud formuloval závěr, že přihláška veřejnoprávní pohledávky do konkursu staví běh promlčecích a prekluzivních lhůt, přičemž podle dovolatele je toto rozhodnutí nutné vykládá tak, že není-li učiněn v průběhu obecné (šestileté lhůty) žádný úkon, kterým se staví nebo přerušuje lhůta pro placení daně (tedy není třeba žádného úkonu správce daně ke stavění nebo přerušení lhůty), nemůže – na základě použití logického argumentu a minori ad maius – ani dojít k prekluzi práva vybrat nedoplatek v objektivní dvacetileté nebo třicetileté lhůtě. Jednou řádně a včas učiněná přihláška pohledávky do konkursního řízení, pokud není vzata zpět, nemůže na základě speciální právní úpravy obsažené v zákoně o konkursu a vyrovnání zaniknout jen na základě uplynutí času (plynutí lhůty pro placení daně podle daňového řádu), protože jiného (dřívějšího) uspokojení se správce daně nemůže v souladu se zákonem o konkursu a vyrovnání domáhat. Výklad, který je založen na nemožnosti prolomit lhůty dle § 160 odst. 5 daňového řádu, by byl vodítkem pro obstrukční jednání ostatních přihlášených věřitelů, kterým by se po uplynutí objektivní lhůty pro placení daně dostalo vyššího uspokojení.

11. V této souvislosti dovolatel též zdůrazňuje, že řádně přihlásil daňovou pohledávku, avšak není schopen ovlivnit délku či průběh konkursního řízení. Dovolatel vystupuje v řízení jako věřitel a dle zákona o konkursu a vyrovnání navíc není nijak zvýhodněn oproti ostatním věřitelům, účastí v konkursním řízení se tedy dovolatel jako správce daně dostává do soukromoprávního postavení dlužník – věřitel.

12. Správkyně konkursní podstaty ve vyjádření k dovolání navrhuje dovolání zamítnout, považujíc rozhodnutí odvolacího soudu za věcně správné.

III. Přípustnost dovolání

13. Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. ledna 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona použijí dosavadní právní předpisy. V intencích závěrů obsažených již v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. září 2008, sp. zn. 29 Cdo 3409/2008, uveřejněném pod číslem 16/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se oněmi „dosavadními právními předpisy“ rozumí i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2007. To znamená, že v konkursní věci zahájené před 1. lednem 2008 se i pro dovolací řízení zahájené (jako v tomto případě) po 1. lednu 2008 použijí ustanovení občanského soudního řádu o dovolání (ustanovení § 236 až § 243d o. s. ř.) ve znění účinném do 31. prosince 2007.

14. Dovolání v dané věci pak Nejvyšší soud shledává přípustným podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o. s. ř., když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázky dovoláním předestřené, jež nebyla doposud ve všech souvislostech dovolacím soudem řešena.

IV. Důvodnost dovolání

15. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení daňového řádu (ve znění účinném v době vydání rozvrhového usnesení), zákona o správě daní a poplatků a zákona o konkursu a vyrovnání.

§ 20 ZKV

(…)
(8) Přihláška pohledávky má pro běh lhůty pro promlčení a zánik práv stejné účinky jako uplatnění práva u soudu.

§ 264 daňového řádu

(…)
(5) Běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
(…)

§ 70 zákona o správě daní a poplatků
Promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky

(1) Právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.
(2) Je-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5.
(…)

§ 160 daňového řádu
Lhůta pro placení daně

(1) Nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.
(2) Byl-li před uplynutím lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odstavce 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn.
(3) Úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je
a/ zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona,
b/ zřízení zástavního práva, nebo
c/ oznámení rozhodnutí o posečkání nebo rozhodnutí, kterým se mění stanovená doba posečkání.
(4) Lhůta pro placení daně neběží po dobu
a/ vymáhání daně soudem nebo soudním exekutorem,
b/ přihlášení daňové pohledávky do insolvenčního řízení nebo do veřejné dražby,
c/ odkladu daňové exekuce odložené na návrh,
d/ daňové exekuce srážkami ze mzdy, nebo
e/ dožádání mezinárodní pomoci při vymáhání nedoplatku.
(5) Lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku podle odstavce 1, s výjimkou nedoplatku zajištěného podle odstavce 6.
(6) Je-li nedoplatek zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat nedoplatek uplynutím 30 let po tomto zápisu.

18. Nejvyšší soud předesílá, že ke vztahu zákona o konkursu a vyrovnání a zákona o správě daní a poplatků se vyslovil již v rozsudku ze dne 28. ledna 2002, sp. zn. 29 Cdo 95/2000, na jehož závěry poté navázal v rozsudku ze dne 31. května 2006, sp. zn. 29 Odo 730/2004, uveřejněném pod číslem 52/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a v rozsudku ze dne 29. října 2015, sp. zn. 29 Cdo 2102/2013, uveřejněném pod číslem 71/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Přitom formuloval a odůvodnil závěr, podle kterého zákon o konkursu a vyrovnání má ve vztahu k zákonu o správě daní a poplatků povahu zákona speciálního (jehož uplatnění má v případě dlužníkova úpadku přednost) ohledně plnění těch funkcí zákona o správě daní a poplatků, které se týkají vymáhání daňových pohledávek. Daňové pohledávky, vzniklé před prohlášením konkursu, musí být přihlášeny do konkursu a v průběhu konkursu je zásadně nelze uspokojit jinak, než prostřednictvím rozvrhového usnesení (srov. v této souvislosti dále též důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 7. dubna 2005, sp. zn. I. ÚS 544/2002).

19. Vycházeje z těchto závěrů pak Nejvyšší soud v (dovolatelem odkazovaném) usnesení sp. zn. 29 Cdo 1063/2011 uzavřel, že také přihláška veřejnoprávní pohledávky do konkursu vedeného podle zákona o konkursu a vyrovnání staví ve smyslu § 20 odst. 8 ZKV běh promlčecích a prekluzívních lhůt.

20. Na tomto místě je však nutné zdůraznit, že byť není pochyb o tom, že zákon o konkursu a vyrovnání má vůči zákonu o správě daní a poplatků (či obdobně vůči daňovému řádu) povahu zákona speciálního, a že podáním veřejnoprávní pohledávky do konkursního řízení dojde ke stavění promlčecí či prekluzivní lhůty, samotný zákon o konkursu a vyrovnání však lhůtu jako takovou (tedy její povahu, délku, počátek apod.) neupravuje a v tomto směru je nutno vycházet (u daňových pohledávek) právě z daňových předpisů.

21. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (s níž se Nejvyšší soud ztotožňuje) pak plyne, že promlčecí lhůta, jež započala běžet podle § 70 zákona o správě daní a poplatků, a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, má po 1. ledna 2011 charakter lhůty prekluzivní podle § 264 odst. 5 ve spojení s § 160 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 14/2012).

22. Výkladem § 160 daňového řádu se Nejvyšší správní soud dále zabýval v rozsudku ze dne 14.

června 2021, sp. zn. 5 Afs 90/2020, uveřejněném pod číslem 4218/2021 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž uzavřel (odkazuje mimo jiné též na důvodovou zprávu k tomuto zákonu), že podle § 160 odst. 1 daňového řádu nelze nedoplatek vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že zákonem je stanovena lhůta pro placení daně 6 let; jinou lhůtu pro placení daní daňový řád nezná. Není přitom pochyb o tom, že k uplynutí lhůty je správce daně povinen přihlížet z úřední povinnosti, ani o tom, že tato lhůta je lhůtou prekluzivní a lhůtou hmotněprávní. Délku této (subjektivní) prekluzivní lhůty 6 let je možno ovlivnit úkony, které běh lhůty přeruší (v důsledku čehož se lhůta prodlouží); tyto jsou vyjmenovány v § 160 odst. 3 daňového řádu. Jsou-li tyto úkony správcem daně učiněny, běží nová 6letá lhůta pro placení znovu ode dne následujícího po dni učinění úkonu. Lhůtu lze takto opakovaně přerušovat až do uplynutí objektivní lhůty dle § 160 odst. 5 a 6 daňového řádu. Běh lhůty ovlivňují též úkony, které jsou způsobilé běh 6leté lhůty stavit; tyto jsou pak uvedeny v § 160 odst. 4 daňového řádu.

23. Závěr, podle kterého maximální možná délka lhůty pro placení daně (nejde-li o případ upravený v § 160 odst. 6 daňového řádu) činí podle § 160 odst. 5 daňového řádu 20 let [jinak řečeno, že lhůta pro vybrání daně skončí (s výše uvedenou výjimkou) vždy uplynutím 20. roku od počátku jejího běhu bez ohledu na úkony uvedené v § 160 odst. 3 a 4 daňového řádu], je zastáván i v odborné literatuře (k tomu srov. např. Lichnovský, O., Ondrýsek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T. Daňový řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, § 160).

24. V poměrech projednávané věci vyšel odvolací soud z toho, že od 1. ledna 1997 a 1. ledna 1998 počala běžet prekluzivní lhůta pro placení daně (§ 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků ve spojení s § 264 odst. 5 daňového řádu), přičemž tuto skutečnost dovolatel nikterak nezpochybňuje. Podáním přihlášky do insolvenčního řízení došlo ke stavění subjektivní prekluzivní lhůty pro placení daně (§ 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, § 160 odst. 1 daňového řádu a § 20 odst. 8 ZKV). Stavění subjektivní lhůty v důsledku přihlášení pohledávky do konkursního řízení však nemá (oproti mínění dovolatele) žádný vliv na plynutí objektivní lhůty pro placení daně. Objektivní lhůtu pro placení daně lze chápat jako maximální časový horizont, v rámci kterého může docházet k přerušování či stavění subjektivní lhůty pro placení daně (jak ostatně plyne již ze samotné dikce ustanovení § 160 daňového řádu). Objektivní lhůta pro placení daně v případě nezajištěné pohledávky činí 20 let (§ 160 odst. 5 daňového řádu) a je lhůtou prekluzivní. Vzhledem k tomu, že konkursní soud rozhodl o rozvrhu výtěžku zpeněžení majetku z konkursní podstaty až dne 9. března 2020, stalo se tak po uplynutí 20leté prekluzivní lhůty a právo finančního úřadu na placení daně (pohledávek přihlášených do konkursního řízení) proto zaniklo.

25. Konkursní soud sice v odůvodnění rozhodnutí (ne)možnost uspokojení pohledávek dovolatele výslovně neřešil, důvod nezařazení pohledávek dovolatele do rozvrhového usnesení však byl (s ohledem na předchozí průběh konkursního řízení) zjevný. Odvolací soud pak ve svém rozhodnutí podrobně vyložil, z jakého důvodu nebudou pohledávky dovolatele v rámci rozvrhového usnesení uspokojeny, a tyto závěry (s ohledem na výše uvedené) obstojí.

26. Nejvyšší soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že uplyne-li maximální možná délka lhůty pro placení daně (20 let) podle § 160 odst. 5 daňového řádu (a nejde-li o případ upravený v § 160 odst. 6 daňového řádu), nelze daň vybrat ani vymáhat, a to bez zřetele k tomu, zda správce daně do té doby učinil úkony, jež podle § 160 odst. 3 daňového řádu běh lhůty pro placení daně přerušují, nebo podle § 160 odst. 4 daňového řádu lhůtu pro placení daně staví. K uplynutí lhůty pro placení daně (k prekluzi přihlášené pohledávky správce daně) přihlédne při rozvrhu též konkursní soud.

27. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu zamítl (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř.)

Další články:

- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)